

Vlaams
Parlement

vergadering **C139 – BUI6**

zittingsjaar 2010-2011

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese
Aangelegenheden en Internationale Samenwerking

van 15 februari 2011

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Matthias Diependaele tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over een evaluatie van de deelname aan de Wereldtentoonstelling
- 1105 (2010-2011) 3

Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de beslissing inzake het visserijakkoord met Marokko
- 1211 (2010-2011) 6

■

Voorzitter: de heer Frank Creyelman

Vraag om uitleg van de heer Matthias Diependaele tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over een evaluatie van de deelname aan de Wereldtentoonstelling - 1105 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Diependaele heeft het woord.

De heer Matthias Diependaele: Voorzitter, deze vraag om uitleg past in de opvolging van de resultaten van de Wereldtentoonstelling in Shanghai. Het is niet de eerste keer dat hierover een vraag om uitleg wordt gesteld. Het paviljoen, dat eerst niet mocht worden verkocht, is uiteindelijk toch verkocht. De vraag blijft echter wat er met het geld zal gebeuren.

De Wereldtentoonstelling in Shanghai is afgelopen en is voor ons land een groot succes gebleken. Als een van de weinige paviljoenen heeft het Belgisch paviljoen met winst kunnen afsluiten. In totaal bedroeg de Vlaamse investering in het paviljoen 2,2 miljoen euro. Dit bedrag werd destijds pas toegekend na enkele hevige discussies door onze voorgangers in het Vlaams Parlement en na de verstrekking van de garantie dat de bijdrage voor een evenredig gedeelte van de promotie en voor voldoende zichtbaarheid zou zorgen.

Op het Attractiveness Symposium heeft ontslagnemend premier Leterme laten uitschijnen dat hij zeer tevreden was over onze deelname aan de Wereldtentoonstelling. Hij heeft toen laten weten dat hij de winst in de internationale uitstraling van ons land wil herinvesteren. Hij wil hiermee wereldeenementen naar Brussel en naar België halen. Het zou gaan om 5 miljoen euro, een bedrag dat volgens hem de federale overheid toekomt.

Op 18 januari 2011 heeft federaal minister van Economie Van Quickenborne laten weten dat de Wereldtentoonstelling in Shanghai met een totale opbrengst voor de federale staat van 5,5 miljoen euro is afgesloten. Het gaat dan om ongeveer 3 miljoen euro aan exploitatiewinsten en om 2,5 miljoen euro winst uit de verkoop van het paviljoen.

Minister, kunt u een evaluatie geven van de Vlaamse participatie aan de Wereldtentoonstelling in Shanghai? Hebben we, in verhouding tot onze bijdrage in de kosten, als deelstaat voldoende aandacht gekregen?

Ontslagnemend premier Leterme wil de opbrengst gebruiken om grote evenementen naar ons land te halen. Is dit denkspoor al tijdens het intra-Belgisch overleg afgetoetst? U hebt u zelf al gematigd positief uitgelaten over het idee van premier Leterme om het geld voor toekomstige gelijkaardige projecten te gebruiken. Op welke manier zullen de belangen van de Vlaamse Regering bij de besteding van dit geld worden gewaarborgd?

Volgens ontslagnemend premier Leterme bedragen de inkomsten meer dan 5 miljoen euro, een bedrag dat volgens hem de federale overheid toekomt. Kunt u een gedetailleerd overzicht geven van de verschillende inkomsten en van het aandeel dat Vlaanderen volgens u zou toekomen?

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Voorzitter, Vlaanderen is daar behoorlijk mooi in the picture gekomen. Het is natuurlijk altijd beter nog meer te doen. Uiteindelijk heb ik, samen met een paar collega's, zelf kunnen vaststellen dat het imago en de uitstraling van Vlaanderen daar goed verzorgd zijn. Dankzij onze pralines, de Antwerpse diamanten en dergelijke kennen ze ons nu wel.

Er zijn opbrengsten geweest. Het is natuurlijk een fair punt te stellen dat Vlaanderen medezeggenschap zou moeten hebben in de wijze waarop ons deel van de taart al dan niet wordt herbelegd of wordt uitgekeerd. Misschien heeft de minister-president daar zicht op.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, het is niet de eerste keer en mogelijk ook niet de laatste keer dat dit punt ter sprake komt. Naar aanleiding van de vorige vraag om uitleg van de heer Diependaele heb ik de premier op 21 december 2010 een brief geschreven. Aangezien een aantal daarnet gestelde vragen in deze brief aan bod komen, zal ik hem even voorlezen.

“Mijnheer de eerste minister, geheel volgens de samenwerkingsovereenkomst tussen de federale overheid, de Vlaamse Gemeenschap en de Franse Gemeenschap, het Waalse Gewest, het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de deelname van België aan de Wereldtentoonstelling van Shanghai heeft de Vlaamse Gemeenschap een bijdrage geleverd ten belope van 2,2 miljoen euro in de aanverwante kosten. Aangezien er sprake is van een terugverdieneffect of -effecten voor een bedrag van 5 miljoen euro lijkt het me logisch dat deze niet enkel ten goede komen van de federale overheid maar ook van de andere entiteiten die bijgedragen hebben tot de organisatiekosten, waaronder het Vlaamse Gewest. Ik ben dan ook verwonderd dat u op 9 december 2010 aan een breed publiek bekendmaakte deze middelen te willen inzetten voor het aantrekken van grote evenementen naar Bussel en België. Hierover heeft geen overleg plaatsgevonden met de andere autoriteiten die ook bijgedragen hebben tot het succes van het Belgisch paviljoen in Shanghai, zowel inzake uitstraling als op financieel vlak. Ik dring er dan ook op aan overleg te organiseren tussen alle betrokken overheden over de bestemming van deze middelen.”

Deze brief is verstuurd, maar er is nog geen antwoord aangekomen.

Volledigheidshalve wil ik hier tevens vermelden dat ik op 8 juli 2010 ook federaal minister van Economie Van Quickenborne een brief heb geschreven. Ik zal ook die brief even voorlezen:

“Geheel volgens de samenwerkingsovereenkomst tussen de federale overheid, de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, het Waalse Gewest, het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en de Duitstalige Gemeenschap heeft de Vlaamse Gemeenschap een bijdrage geleverd ten belope van 2,2 miljoen euro in de aanverwante kosten. Volgens recente verklaringen van de heer Leo Delcroix, commissaris-generaal van het Belgisch paviljoen te Shanghai, zou de overheid een respectabele som overhouden aan de Belgische aanwezigheid in Shanghai. Aangezien er sprake is van terugverdieneffecten lijkt het me logisch dat deze niet enkel ten goede komen aan de federale overheid, maar ook aan de andere entiteiten die bijdroegen tot de organisatiekosten, waaronder de Vlaamse Gemeenschap. Graag had ik u verzocht de nodige stappen te willen ondernemen ten einde een billijke terugvloeiing naar de Vlaamse Gemeenschap van gelden uit gemaakte opbrengsten te verzekeren.”

Dit betekent dat de Federale Regering duidelijk op de hoogte is gesteld van onze wens hierover verder overleg te plegen. Tot nader order hebben we geen reactie op die brieven gekregen. Volgens sommigen is een regering van lopende zaken niet bij machte een antwoord op deze vragen te formuleren. Dit zou de reden zijn waarom de brieven, in het bijzonder de recentste brief aan de premier, niet zijn beantwoord.

Naar aanleiding van deze vraag om uitleg heb ik wat cijfergegevens en dergelijke over de Vlaamse participatie verzameld. De reacties waren in elk geval positief. Het was op alle vlakken een groot succes.

Ruim 150 bedrijven hebben een bijdrage tot het paviljoen geleverd. Er hebben talrijke evenementen plaatsgevonden, zoals de Vlaamse week en de verschillende provincieweken. Elke activiteit is door diverse druk bijgewoonde seminaries en netwerkgelegenheden omkaderd. In het conferentiecentrum zijn elf dagen aan Vlaanderen toegewezen. Dit heeft ons de gelegenheid geboden de economische, wetenschappelijke, culturele en toeristische troeven van Vlaanderen als regio in de verf te zetten. Bijna alle partnerorganisaties en sponsors hebben zich met betrekking tot hun deelname aan de Wereldtentoonstelling zeer tevreden getoond.

Die tevredenheid is niet enkel het gevolg van de exposure, zoals de vermelding op de website, de Vlaamse persconferentie op 15 maart 2010 of de zichtbaarheid in het Belgisch paviljoen. Er zijn ook heel wat businessopportunities geweest. Dankzij de deelname aan de Wereldtentoonstelling hebben heel wat Vlaamse kmo's op de Chinese markt voet aan de grond gekregen. Sommigen hebben zelfs een agent of een distributeur gevonden en wensen hun aanwezigheid in China verder uit te bouwen.

Ik heb hier een lijst met voorbeelden van bedrijven die contracten hebben afgesloten. Het lijkt me niet nodig dit allemaal voor te lezen. De Limburgse firma Dingens Barometers is van plan in China een eigen winkel te openen. Het onderzoeksinstituut IMEC en de Brugse brouwerij De Halve Maan hebben ook contracten afgesloten. Algemeen genomen, is de tevredenheid over de deelname aan de Wereldtentoonstelling groot.

De volgende vraag van de heer Diependaele heb ik in feite al beantwoord. Er zijn brieven geschreven. Er is nog geen overleg gepleegd. We hebben niet gearzeld om in die brieven duidelijkheid te vragen. Zodra ik die duidelijkheid krijg, zal ik die hier met de commissie delen.

Er is dus nog geen overleg over geweest, ook niet over het vierde punt. In het verleden heb ik dit ook al eens aangehaald: als die opbrengsten worden voorbehouden voor zulke evenementen, ruimer dan Brussel of België, kunnen we daarover verder van gedachten wisselen. Over de inkomsten is er dus ook nog niets beslist.

De heer Matthias Diependaele: Dank u wel, minister-president. Het is duidelijk dat u er in elk geval op tijd bij was en dat de vraag op zich overbodig was. Soms denken wij in het parlement dat we u moeten opjagen, maar op dit punt was dat niet nodig.

Het is wel heel spijtig dat u nog geen antwoord hebt gekregen van de federale overheid, want we moeten duidelijke afspraken maken. Wij hebben ons al redelijk positief uitgelaten over het idee om dat geld in één pot te steken en daarmee verder investeringen in dergelijke evenementen te doen, maar dan moeten er wel duidelijke afspraken zijn voor de betrokkenheid van Vlaanderen. We zullen moeten blijven wachten op het federale antwoord. Gaat u nog inspanningen doen om hen aan te sporen? Ondertussen ligt dat geld ergens niets te doen.

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Minister-president, het is een vreemde situatie. Sommigen zeggen u dat de regering van lopende zaken niet in staat is om een antwoord te formuleren op uw brief, maar tegelijk is diezelfde regering wel in staat om een bestemming te vinden voor die fondsen. Dat is een discrepantie, zou ik zeggen.

Ik stel vast dat de communicatie tussen de Vlaamse Regering en de Federale Regering van lopende zaken verloopt via brieven die na acht maanden nog altijd onbeantwoord blijven. Ziet u misschien andere middelen om te communiceren? Ontmoet u die mensen wel eens? Zijn er andere mogelijkheden om dat punt ter sprake te brengen? Het is een idee. Ik hoor graag uw antwoord.

Minister-president Kris Peeters: Het is gebruikelijk dat er brieven over en weer worden gestuurd over zulke zaken. Het is ongebruikelijk dat het zo lang duurt voor die een antwoord krijgen. De situatie op federaal niveau is wat ze is. Ik zal een herinneringsbrief schrijven. Zodra ik een van de betrokkenen tegenkom, zal ik die er ook aan herinneren. Ik zal binnenkort een onderhoud plannen met Leo Delcroix. Dat is de bijkomende actie die ik onderneem: rechtstreeks spreken met de commissaris-generaal, om dit uit te klaren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

**Vraag om uitleg van de heer Marc Hendrickx tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de beslissing inzake het visserijakkoord met Marokko
- 1211 (2010-2011)**

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Collega's, minister-president, ook dit is een opvolgingsvraag. We hebben recent vernomen dat er een doorbraak zit aan te komen in de onderhandelingen over de verlenging van het visserijakkoord met Marokko. Dat loopt eind deze maand af en daardoor zou de hele EU-visserijvloot niet meer in Marokkaanse wateren mogen vissen, wat uiteraard de druk op de bevoegde instellingen sterk verhoogt.

De hete aardappel van de Westelijke Sahara, die er de voorbije maanden steeds voor zorgde dat een compromis onmogelijk was, blijft onopgelost en blijft hangen boven de hoofden van de mensen die zoeken naar een oplossing. Verschillende collega's en ik hebben de problematiek van dit sinds 1974 door Marokko bezette gebied al uitgebreid geschetst in eerdere betogen en vragen. Daarbij was de algemene vaststelling dat de bezetting een flagrante inbreuk is op het internationaal recht en dat de Marokkaanse regering de inspanningen van de VN en andere partijen om tot een akkoord te komen stelselmatig blokkeert.

Aanvankelijk had de Europese Commissie, bij monde van haar bevoegde commissaris, verklaard dat zij geen akkoord met Marokko zou sluiten dat de visgronden van de Westelijke Sahara zou omvatten. Maar de tijdsdruk die nu begint te spelen, zou de Commissie overstag kunnen doen gaan. Er werd verklaard dat er twee pistes worden voorgelegd aan de Commissie en de Europese Raad. In de ene piste zou er een volwaardig akkoord worden afgesloten, dat de visgronden van de Westelijke Sahara volledig zou uitsluiten van de te verlenen concessie. De tweede optie, die volgens de gespecialiseerde pers de beste kaarten zou hebben, is een provisoire verlenging van het huidige akkoord met één jaar onder dezelfde voorwaarden als het akkoord dat bijna afloopt. Dat wil zeggen dat ook de Westelijke Sahara tot het concessiegebied zou worden gerekend. Vanuit verschillende hoeken wordt deze piste aangeprezen, omdat die de Commissie extra tijd geeft om te streven naar een volwaardige oplossing voor de hele kwestie.

De schuld voor deze tijdsdruk ligt volledig bij Marokko. Bij haar verklaring in januari over het opschorten van de akkoorden had de Commissie nog duidelijk gesteld dat zij de gesprekken niet kon voortzetten omdat Marokko de gevraagde informatie over de Westelijke Sahara niet wilde verstrekken. Het ging meer bepaald om bewijzen dat de plaatselijke Sahrawibevolking voordeel zou hebben bij het verpachten van hun eigen visgronden aan de EU. Uiteraard is het leveren van zulk bewijs onmogelijk, want de economische kolonisatie van die gebieden komt – we weten dat – zo goed als nooit ten goede van de plaatselijke bevolking. Door te weigeren die informatie te verstrekken hoopt Marokko de zaak op de lange baan te schuiven en de aandacht te verminderen.

Die onwillige houding typeert de eeuwige Marokkaanse strategie in dit dossier. Men belooft al jarenlang aan de VN om een referendum te organiseren over de toekomst van het gebied, maar elke keer als puntje bij paaltje komt, vindt men wel een reden om dat proces weer in de ijskast te zetten. Nu spelen ze ook een spelletje met de EU, door niet mee te werken aan een compromis.

Mijns inziens geeft het dan ook geen pas om met een provisoire verlenging van één jaar in te stemmen. Dat beloont Marokko voor de onwillige houding en het gebrek aan medewerking. Tegelijk is het een impliciete erkenning van de illegale Marokkaanse bezetting van die gebieden.

Ik herinner u ook graag aan het standpunt van deze regering in een gelijkaardig dossier. Ik ben heel voorzichtig bij dergelijke vergelijkingen, maar ik zie toch vergelijkingspunten. Ik

verwijs naar de toetreding van Israël tot de OESO en de consequenties voor de bezette gebieden in Palestina en de Golanhoogte. U hebt een duidelijk standpunt ingenomen door te stellen dat de toetreding van Israël alleen kon gebeuren op basis van de grenzen van 1967. Dat betekent dat de bezette gebieden in geen geval gevat werden door het akkoord. U waarschuwde er zelfs voor dat bij dergelijke akkoorden steeds moet worden benadrukt dat die geen impliciete erkenning van bezettingen en annexaties betekenen die strijdig zijn met het internationaal recht. Dat hebt u een half jaar geleden in de commissie gezegd. Ik meen ervan uit te mogen gaan dat u en de regering eenzelfde houding aannemen ten aanzien van het weliswaar minder mediagenieke maar minstens even belangrijke dossier van de Westelijke Sahara.

Minister-president, welk standpunt gaat u innemen bij de consensusbepaling voor het Belgische standpunt op de Europese ministerraad over een eventuele verlenging van het visserijakkoord met Marokko? Is een provisoire verlenging onder dezelfde voorwaarden aanvaardbaar of kan een akkoord alleen als de Westelijke Sahara daarvan wordt uitgesloten indien Marokko geen garanties geeft dat de plaatselijke bevolking voordelen ondervindt bij het akkoord?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Collega's, de Europese Commissie heeft daarover de afgelopen dagen gediscussieerd, maar er is nog geen eenduidig standpunt. Er is wel vooruitgang geboekt, zoals de eurocommissaris publiek heeft meegegeven. Maar het is nog altijd niet gefinaliseerd. De Marokkaanse overheid heeft nieuwe cijfers bezorgd aan de Europese Commissie die moeten toelaten te beoordelen in welke mate het visserijregime de lokale bevolking voordelen biedt. De Commissie beoordeelt momenteel of deze cijfers beantwoorden aan wat gevraagd werd en zal hierover een opinie formuleren.

Wat het finale antwoord van de Europese Commissie betreft: 'Wait and see.' Daarop vooruitlopen is niet echt aangewezen. Maar de positie van de Vlaamse Regering met betrekking tot het statuut van de bezette Westelijke Sahara en de legitimiteit van een Europees visserijakkoord met Marokko blijft alleszins onveranderd. Men maakt zich daar zorgen over. Om misvattingen te vermijden, zal ik dat kort toelichten.

De Vlaamse Regering blijft enerzijds het principe van het sluiten van visserijakkoorden met derde landen en vooral met landen in ontwikkeling ondersteunen. Dit geldt ook in die gevallen waarin de Belgische vloot niet bij het visserijakkoord betrokken is. Dit is het geval voor het akkoord met Marokko. De Vlaamse Regering acht het bijgevolg in principe geen probleem dat er een nieuw visserijakkoord tussen de EU en Marokko gesloten wordt.

Anderzijds houdt de Vlaamse Regering vast aan het standpunt dat het sluiten van een visserijakkoord niet in strijd mag zijn met de logica van het internationaal recht. In het geval van Marokko is het standpunt van de Verenigde Naties duidelijk, namelijk dat de Westelijke Sahara een niet-zelfbesturend territorium is, bestuurd door de Marokkaanse overheid. Deze laatste moet als besturende overheid bij economische beslissingen de belangen van de lokale bevolking steeds voor ogen houden. De lokale bevolking in de Westelijke Sahara moet bijgevolg voordeel halen uit het visserijakkoord tussen Marokko en de Europese Unie.

Met betrekking tot dit laatste stel ik vast dat de vraag in hoeverre het visserijakkoord in de praktijk tegemoetkomt aan de behoeften en belangen van de bevolking van de Westelijke Sahara nog steeds onvolledig beantwoord blijft. Zoals ik al zei, blijft het uitkijken welke cijfers precies aangeleverd werden door de Marokkaanse overheid en hoe de Europese Commissie hierop zal reageren.

U verwijst naar het Vlaamse standpunt over de toetreding van Israël tot de OESO. Ik hoop duidelijk gemaakt te hebben dat wij dezelfde consequente houding aannemen in dit dossier, ook al is dat, zoals u zegt, wat minder mediageniek. De internationale rechtslogica is en blijft de hoeksteen van de Vlaamse standpuntbepaling. Dat staat ook heel duidelijk in mijn

beleidsnota. Ik zal die lijn volgen. Ik hoop dat het duidelijk is dat er van enige inconsequentie van mijnentwege geen sprake is.

De heer Marc Hendrickx: Minister-president, bedankt voor uw antwoord. Ik wist uiteraard dat de Europese Commissie nog volop in discussie is en dat er geen finaal of eenduidig standpunt is bepaald, maar dat er wel vooruitgang is in het dossier. Mondjesmaat worden er wat cijfers aangeleverd. We zullen zien.

Ik noteer wel met veel genoegen uw standpunt dat de positie van de Vlaamse Regering met betrekking tot de illegale bezetting van de Westelijke Sahara onveranderd blijft, dat het sluiten van een visserijakkoord niet in strijd mag zijn met het standpunt van de VN in verband met de Westelijke Sahara en dat u als hoeksteen van uw buitenlands beleid blijft verwijzen naar de internationale rechtslogica. Met u zal ik afwachten hoe dit dossier evolueert.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■